

Vliegvisbeschouwing in Corona-tijd

Door: Guus Eilers, juni 2020

Het vliegvisseren ligt bij mij al maanden stil door de uitbraak van het Corona-virus. Als bijna 70-jarige hoor ik tot de doelgroep van het virus, dus ik hou me gedeisd. Geplande visuitjes naar Duitsland en België konden dit jaar niet doorgaan, dus tijd genoeg voor andere zaken. Bijvoorbeeld voor verschillende klussen in huis, die waarschijnlijk anders nooit gedaan waren: het schuurtje, de kelder, het trapgat naar de zolder. Van het overvloedige hout heb ik 'bijenhotels' en 'wormenhotels' gemaakt om eens te kijken hoe dat werkt. Prima dus, en leuk om in de praktijk te zien.

Daarnaast hebben Els en ik al meer dan 10 weken de hond van onze dochter in huis, waarmee we elke dag al om 7 uur in het mastbos lopen. Heerlijk rustig rond die tijd en nog geen enkele keer regen gehad. Dat belooft dus weinig goeds voor de waterstand in de rivieren als we daar weer kunnen vissen.

Maar nu ik uitgekluist ben en Frans, onze secretaris, twee mooie verhalen over het Ardennenweekend van Arjan en Hans de club rondstuurt, dacht ik: kan ik zelf nog iets voor de club toevoegen. Aangezien ik al ruim 20 jaar lid ben, leek het me goed om eens op te schrijven hoe ik tot vliegvisseren ben gekomen en waarom ik Daddy Longlegs zo'n fijne club vind.

Er zijn prima boekjes van Jan Veenhuysen over 'Waarom Vliegvisseren' en 'Daarom Vliegvisseren' die ik iedereen kan aanraden. De meeste vliegvisseren komen vanuit een andere tak van vissen, bijvoorbeeld met de vaste stok, de spinnerhengel of het karpereken. Ze willen wel eens wat anders of met minder materiaal rondsnoeien. Nou, dan kom je vanzelf bij vliegvisseren uit. Je loopt lekker actief rond, je hoeft niet te voeren, en een minimum aan spullen is genoeg. Hengel en reel, vliegenlijn en leaders, en wat vliegen. En vliegvisseren ziet er ook nog eens elegant uit, als je het een beetje beheerst tenminste. Want daar zit eigenlijk de bottleneck: je moet wel wat moeite doen om het te leren, zowel het werpen als het maken van vliegen. Die vliegen kun je natuurlijk ook kopen, maar dat geeft lang niet zo veel voldoening. Je eerste vis vangen aan een zelf-gebonden vlieg, dat vergeet je niet snel meer.

Zelf werd ik enthousiast voor het vliegvisseren toen ik op een camping aan de rivier de Tarn in Zuid-Frankrijk een vliegvisser bezig zag. Ik viste daar zelf met kaas op barbeel, maar dit zag er toch even anders uit. Later kwam ik die visser op de camping tegen en het bleek een Nederlander te zijn. Hij zei: 'Ga maar een beginnerssetje kopen, dan zal ik je wel wat leren'. Enkele dagen later vloegen mijn eerste kopvoortjes door de lucht! Thuisgekomen was mijn eerste vlieghengel gesneuveld onder de koffers, maar het vliegviszaadje was geplant. Frie Vermeulen maakte me op een demo-dag bij BHC verder enthousiast, en door hem werd ik lid van Daddy Longlegs. Frie en John Schets leerden me vliegen binden, en omdat ik linkshandig ben en John ook, kreeg ik vooral van John praktijklessen. Dan had ik een paar vliegen gemaakt waar ik vreselijk trots op was, en dan vroeg ik aan John wat hij ervan vond. Heel mooi, zij hij dan eerlijk, maar ik denk dat je ze over een paar jaar weggooit. En zo is het ook echt gegaan. Je kunt pas echt vliegbinden als je 5 identieke droge vliegen kunt binden, en dat duurt bij de meesten wel een paar jaar. Streamertjes en nimfen zijn gelukkig iets eenvoudiger om te maken.

Ja, en dan het vissen zelf, want daar gaat het toch om. In Breda en omgeving is niet zo veel geschikt vliegviswater. Op aanraden van Frie begon ik in de Mark achter de Klokkenberg. Wel een paar kleine voortjes gevangen, maar het was daar vooral opletten om geen fietsers te haken. In Breda-Noord tussen de flats zijn ook wel plekken te vinden, maar dat is niet echt een fraaie omgeving. Bij de club-

uitjes naar de polders van Groot-Rotterdam, het Oostvoornse meer, de IJssel en de Ourthe onder begeleiding van Jan Reniers bleek dat er mooiere en betere vliegviswaters zijn dan in de omgeving van Breda. Daarnaast kun je op forelvijvers terecht voor als je redelijk dicht bij huis eens een forel aan je hengel wilt voelen. Vooral in de winter is het daar meestal lekker rustig.

Ik ga niet voor de grote vangsten, maar vooral voor de omgeving waarin ik sta te vissen. En dat is bij iedere vliegvisser anders. Ik heb één jaar meegedaan met het wedstrijdteam, maar wedstrijdvisser is niet mijn ding. Ik heb er door leren bellyboaten, en dat doe ik nog steeds graag. En je kunt door wedstrijdvisser veel leren van vliegpatronen, vistechnieken en vistactiek. Maar zoals gezegd, het is niet mijn piece-of-cake. Geef mij maar stromend water ver van de bewoonde wereld, met een vliegvismaat in de buurt en af en toe een vis aan de lijn.

En dat brengt me op onze club Daddy Longlegs en vooral op de leden. Wat een heerlijke bonte verzameling van mannen (op dit moment zijn er geen vrouwen lid) met dezelfde hobby. Van alle soorten loopt er door elkaar: rattenvanger, journalist, timmerman, leraar, podiumbouwer, lasser, statisticus, sloper, jurist, ambtenaar, technisch ontwerper, glazenier, fritesbakker, enzovoort. En aan de verschillende dialecten kun je horen dat de leden niet alleen uit Breda komen. Van fanatiek (wedstrijdvisser) tot relaxed (twee keer per jaar op stromend water). Velen zijn met pensioen, waardoor ze genoeg tijd hebben om te vliegvisser. Ik hoop het nog lang met jullie te kunnen doen, liefst nog dit jaar op stromend water.

En als dat vliegvisser dit jaar niet meer lukt: ik vis ook nog met mijn kleinzoon Leo (4 jaar). Gewoon met een bamboestokje, een dobber en pieren uit het wormenhotel. Dan voel ik me als een koning zo rijk en is de cirkel rond: zo ben ik zelf ook begonnen. En wie weet leer ik hem nog vliegvisser. Spullen genoeg! Maar nog tijd genoeg?

